чъ му). Засмѣй се, миличекъ! Засмѣй се на мама си. Вече седмица съмъ тукъ, не ме ли познавашъ? На шесть мѣсеца юнакъ! (~~[illegible] оглежда~~ А, виждъ тамъ, виждъ въ огледалото, — още едно ~~бебе~~ бебе. (Бѣснува) Ти си мое момче. ~~Не бива,~~ Не бива... Моето мило момче не бива да плаче. (Спира) Какво? Гладенъ ли си? Кажи на мама, гладенъ ли си? Азъ ще те накърмя. (Тя притиска дѣтето на гърдитѣ си, прави несъзнателно движение да ~~разкопчае~~ отвори пазвата и остава ~~[illegible]~~ нѣколко мигновения въ ~~[illegible]~~ мечтателно ~~[illegible]~~ ~~да~~ учудване. ~~[illegible]~~ На вратата се показва съ малъкъ [illegible] два пакета). Влѣзте!

Будимиръ Витиловски

Влѣзохме. Видѣхъ Елисавета въ кола — навѣрно да посрѣщне Стефана, новия ~~[illegible]~~ народенъ прѣдставитель. Изъ ~~[illegible]~~ нашата родна околия и заварза прѣзъ тия допълнителни избори — да кажа ли какво? Единъ братъ...

Мила

Кажи по-добрѣ какъ се сбърка да дойдешъ?

Будо